

РЕШЕНИЕ

№ 1199

гр. София, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20221110216542 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 ЗМВР

Образувано е по жалба на В. Р. Б. против заповед № 3382зз-1381/07.12.2022 г., съставена от полицейски инспектор при 07 РУ-СДВР, с която на жалбоподателя била наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок до 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Заповедта е обжалвана, в срока по чл. 72, ал. 4 ЗМВР. В жалбата се излагат съображения за необоснованост; за несъразмерност; за непрецизно описание; за нарушено право на защита. Моли се за отмяна на заповедта. Претендират се разноски

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира разноски.

Административният орган, редовно уведомен, се явява. Оспорва жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Спрямо жалбоподателя е била издадена Заповед за задържане изведена с № 3382зз-1381/07.12.2022 г., съставена от полицейски инспектор при 07 РУ-СДВР, с правно основание [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#). Жалбоподателят бил запознат с правата си, видно от приложената заповед, по [чл. 63, ал. 3](#) и [ал. 4](#) и [чл. 64 ЗМВР](#), като горното се установява и от приложено и прието заверено копие на декларация, представляваща [Приложение № 1 към чл. 15, ал. 2 от Инструкция № 8121з-78/24.01.2015 г.](#) за реда за осъществяване на задържане, оборудване на помещенията за настаняване на задържани лица и реда в тях в МВР.

При така установена фактическа обстановка, настоящият съдебен състав достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорване, но разгледана по същество е неоснователна, поради следното.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – полицейски орган, по смисъла на [чл. 57, ал. 1 ЗМВР](#), съгласно правомощията му, заложи в разпоредбата на [чл. 72, ал. 1 ЗМВР](#). Издадена е в предвидената в [чл. 74, ал. 1 ЗМВР](#) писмена форма и има изискуемото се по [чл. 74, ал. 2 ЗМВР](#) съдържание. Посочено е и правното основание за издаването, а именно - по [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#), като схематично е описано и престъплението, по подозрение в извършването на което се задържа лицето, спрямо което е издадена оспорената заповед, а именно: управление, след употреба на наркотични вещества. Следва да се имат предвид всякакви престъпления по смисъла на НК, видно от редакцията на [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#). Посочени са, макар и в синтезиран вид, правните основания за задържането на жалбоподателя в оспорваната заповед, като описанието, според настоящия съдебен състав, носи признаците на достатъчност. Нещо повече – обезпечена е и възможността за ангажиране на защита от избран от жалбоподателя адвокат, като в декларацията изрично е упомената липса на желание за предприемане на действия, в цитираната насока.

Следва да се посочи, че полицейското задържане не може да е произволно - то следва да е оправдано, от гледна точка на съразмерността на налаганото ограничение, с необходимостта за постигане на законовата цел (в този смисъл Решение № 9425/2016 г. на ВАС по а. д. № 3914/2015 г.). Издадената заповед по ЗМВР задължително следва да е обоснована с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и конкретното извършено правонарушение, както и задържането му да е съобразено с целта на закона.

Отново в принципен план, следва да се посочи, че процедурата по ЗМВР не е предмет на регулиране от нормите на НПК. Заповедта по [чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР](#) за срок до 24 часа се явява принудителна административна мярка, по смисъла на [чл. 22 ЗАНН](#), която цели - чрез задържането да се предотврати възможността конкретното лице да извърши престъпление, да се продължи да извършва престъпления или да се укрие. На следващо място, тя е и с цел - отпочване на процедура по разследване срещу вероятен извършител на престъпление. Разпоредбата на [чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР](#) предполага наличие на данни, от които да се направи основателно предположение за съпричастност на конкретно лице в извършване на престъпление, както и дали е налице обективна необходимост от прилагане на такава принудителна административна мярка (ПАМ), като тази ПАМ е с превантивна функция, а именно - цели да се попречи на конкретното лице да извърши друго престъпление, да се укрие или да осуети наказателно преследване, като в тази насока е и константната съдебна практика на ВАС (Решение № 1135/2016 г. по а. д. № 616/2015 г. на V о-е, Решение № 13520/2016 г. по а. д. № 9200/2015 г. на V о-е и др). В случая, тези критерии са спазени. В изготвените докладни записки от Й. Николов, Симона Лулеова, Димитър Стоянов и М. С. са отразени събрани достатъчно данни за съпричастност на задържаното лице към противоправни действия, насочени към сигурността на движението по пътищата (вкл. и действия по фактическо управление на процесното МПС от самия жалбоподател), които са в противовес на твърденията от жалбата (макар да не противоречат на показанията на св. Плачкова, същата добросъвестно заявява, че е възприела непосредствено само задържането на Б., но не и негови предхождащи действия, а преценката ѝ за „адекватност“ и „трезвеност“ на жалбоподателя има субективен характер и е непротивопоставима на резултатите от тестването с дрегер). В този смисъл, налице са били всички основания да се смята, че противоправното поведение на жалбоподателя вероятно не само ще продължи (съгласно показанията на Плачкова, автомобилът е бил паркиран

пред търговския обект и жалбоподателят се е насочил именно към него), но и ще застраши потенциално неограничен кръг лица, вкл. и в контекста на нахождащо се в непосредствена близост детско заведение и време от денонощието, в което посещаемостта там е силно завишена – 17:40 ч.), което обстоятелство, отнесено и към обществения характер на мястото на престъплението (гъсто населен жилищен район, т. е. с потенциално неограничен брой лица, които биха могли да пострадат), неизменно налага атакуваното ограничение.

Не е налице нарушение на чл. 5 ЕКЗПЧОС. В първата разпоредба на чл. 5 са изброени хипотезите, при които ограничаването на личната свобода е допустимо, като изброяването е изчерпателно и поради това следва да се тълкува ограничително. Разпоредбата на чл. 5, т. 1 изисква, на първо място, задържането да е законосъобразно, което включва условието да бъде спазен редът, посочен в националния закон, като такъв ред е разписан в ЗМВР, а именно - чл. 72 и сл. от същия. В процесния случай, ДП е било образувано с първото действие по разследването. За прилагане на ПАМ е достатъчно само наличие на данни, обосноваващи предположение за съпричастност на лицето към престъпление, което дава възможност на полицейския орган, при условията на оперативна самостоятелност, да наложи мярката, като без правно значение за нейната законосъобразност е липсата на индивидуализация в достатъчна степен на престъплението, за което се задържа лицето по ЗМВР (в този смисъл Решение № 6318/2016 г. по а. д. № 6163/2015 г. на V о-е; Решение № 6763/2016 г. по а. д. № 7448/2015 г. на V о-е и др).

Предвид обстоятелството, че оспорената заповед като издадена от компетентен орган, в кръга на службата му и съобразно целите, предвидени в ЗМВР, а именно - ограничението и последиците са пропорционални на засегнатото право на свобода и сигурност, което е залегнало в разпоредбите на чл. 6, ал. 1 АПК и чл. 107 ЗМВР, същата се явява законосъобразна, респективно - жалбата се явява неоснователна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА заповед № 3382зз-1381/07.12.2022 г., съставена от полицейски инспектор при 07 РУ-СДВР, с която на В. Р. Б. била наложена принудителна административна мярка – „задържане за срок до 24 часа“, на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

ДА СЕ ВРЪЧИ копие от решението на страните, на основание чл. 138 АПК.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____